

Idén a vásárlátogató szemével is néztük a standokat, így esett a végső választás az Everybody Needs Artra, amely már a nevével (mindenkinek szüksége van a művészetre) is sugall valami kis demokratizmust egy erősen elitista közegben. A stand Brückner János, Fukui Yusuke, Omara, Rade Petrasevic és Szabó Ottó munkáival próbálja népszerűsíteni a műgyűjtést, installációs megoldásai pedig a vásáron kevés esetben tapasztalt frissesség érzetét keltik. Szerettük, hogy nincs túlszűfolva a stand, de nem választottak múzeumi helyzetet imitáló white cube-megoldást sem. Egy olyan vásáron, ahol nemcsak műgyűjtők járnak-kelnek vásárlási szándékkal, hanem rengeteg fiatal, a kortárs művészet iránt érdeklődő, nyitott szellemű ember is megfordul, jó, ha valaki mindkét csoporthoz tud szólni. És hogy Omara elementáris és különleges művészetével is lehetett itt találkozni, az külön pluszpont.

Mucsi Emese

HOZZÁM ALAPVETŐEN A KÖZVETÍTŐ SZEREP ÁLL A LEGKÖZELEBB

Beszélgetés Bencze Péterrel, az Everybody Needs Art projekt kitalálójával

Artmagazin: Honnan jössz? Mi az előzménye annak, hogy művészettel foglalkozol?

Bencze Péter: Hogy milyen háttérrel kezdtem ebbe az egészbe, az azért fontos, mert még most is segít abban, hogy úgy tudjam csinálni a dolgaimat, ahogy csinálom. A családomban senki sem foglalkozott kortárs művészettel vagy műgyűjtéssel. Hatéves koromtól kezdve hosszú ideig, tizenhárom évig vízilabdáztam. A sport és a sportszemlélet most is segít, sok hasonló helyzettel találkozom a műkereskedelmi közegben, de még a művésztközvetítés

során is, mint amilyenekben sportolóként volt részem. A kitartás az egyik legfőbb erény, amit a vízilabdának köszönhetek. Tizenkilenc éves koromig nem is nagyon akartam másról hallani, mint a profi sportolói pályafutásról. Voltam serdülőválogatott is, de nem nőttem tovább, így az első utánpótlás nemzetközi verseny előtti keretszűkítéskor megmondták, hiába teljesítek most jól, anatómiailag nem felelek meg a magyar vízilabda-válogatott tagjaival szembeni elvárásoknak, úgyhogy kimaradok. Ez elég durva arcul csapás volt, de később rájöttem, végül is jó, hogy ilyen hamar megéltem egy ekkora kudarcot.

Ami nem is arról szólt, hogy nem teljesítek jól, hanem ilyenek az adottságaim. A vízilabda miatt azonban a gimnázium ideje alatt hallani sem akartam külföldi nyelvtanulásról, mivel egyetlen edzésről sem hiányozhattam. Érettségi után és az aktív sport befejeztével 2009-ben külföldre mentem nyelvet tanulni. London volt a cél, és mert a KSI-ben a vége felé sokat edzősködtem az alsóbb korosztályoknál, ott is lejártam edzésekre különböző csapatokhoz, és megismerkedtem az akkori angol juniorválogatott egyik edzőjével, Tim Kendall-lal, akinek segítségével munkát kaptam két gyermekcsapat

Bencze Péter, az Everybody Needs Art kitalálója és motorja a 2017-es Art Market Budapesten Artmagazin-díjat nyert standjánál, Rade Petrasevic munkája előtt

Fotó: Bognár Benedek © Artmagazin

edzőjeként. Elkezdtem lakást keresni, és beakadtam egy pakisztáni festőművész hirdetésébe, aki kiadta a szobája felét. A pénzem erre volt elég, úgyhogy egy vadidegennel kezdtem együtt lakni, egy szekrénnel elválasztott négy négyzetméteres élettérben. Valójában nem sokat találok a lakótársammal, mivel ő az ideje 90 százalékát a műtermében töltötte. Néha, amikor összefutottunk, elmesélte, hogy azért nem jár haza, mert éjjel-nappal a stúdiójában dolgozik, ami számomra elsőre érthetetlen volt, de kíváncsivá tett, úgyhogy elkezdtem galériákba, múzeumokba járni.

Hogyan vált ez komolyabbá?

Hetente megnéztem körülbelül tíz kiállítást. Ezekért nem nagyon kellett fizetni Londonban. Elkezdtem olvasni is ebben a témában, alapkönyveket, elsőként például Gombrich *A művészet történetét*. Egyébként az egyik legfontosabb pillanat az Everybody Needs Art életében az volt, valamikor 2009-ben, hogy a barátaim elkezdtek lejönni az MSN-ről és regisztrálni a Facebookra. Én saját magamat nem akartam feltenni, akkor jutott eszembe ez a név. Megnéztem a Google-ban, nem volt

még ilyesmi, a domain név is szabad volt, úgyhogy ez heuréka-érzéssel töltött el, tudtam, hogy rátaláltam valamire.

2010 májusában jöttem haza, de még mindig nem képzőművészettel foglalkoztam, hanem rendezvényeken dolgoztam; takarítástól kezdve mindenféle munkát elvállaltam, közben beiratkoztam a BGF-re. Elkezdtem kiállításokra járni, plusz beiratkoztam a Budai Rajziskolába is, mert fontosnak tartottam, hogy ha képzőművészettel szeretnék foglalkozni, vagy ennek a közvetítésével, akkor tudjam praktikusán is, hogy miről van szó. Szóval inkább még csak

Omara: *Gondolj, amit akarsz!*
Fotó: Wéber Áron © Everybody Needs Art

megfigyelőként voltam jelen, néztem, hogy dolgoznak a többiek és képeztem magam.

Miért éppen kortárs művészettel foglalkozol?

Engem a művészek érdekelnek. Akik mellettünk élnek, ugyanazokkal a problémákkal szembesülnek, mint mi, csak máshogy, sokkal kreatívabban próbálják megélni a mindennapokat vagy éppen megoldani ezeket a problémákat. Úgy gondoltam, fontos, ha erről egy olyan ember is tud, aki nem feltétlenül művész. Hozzám alapvetően a közvetítő szerep áll a legközelebb, és ez kezdetben is így volt. Azzal akartam foglalkozni, hogyan lehet megépíteni a hidat az emberek és a művészet között.

Hogy néz ki pontosan az ENA üzleti modellje? Vannak például tanácsadói?

Nincsenek. Senki sem mondta meg, milyen irányba menjek. Bejártam a Képzőre, kipakolásokra. Az egyik első képviselt művész, Brückner János munkásságával úgy találkoztam, hogy a 2010-es Art Moments fesztiválon bemutatták képzősök munkáit különböző off-space-ekben, kávézóknak, alapvetően nem művészeti helyszíneken. Ennek az online archívumában megláttam János egyik triptichonját, a *Magyar emberek tevékenységei* című sorozatból. Bekattant a kép, izgatott, hogy ki ez a Brückner János. Később teljesen véletlenül találkoztunk egy munka miatt (a művészekkel egyébként a lehető legkü-

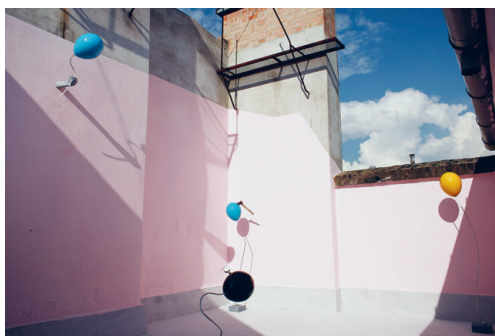
lönfélőbb módokon kerülök személyes kapcsolatba), és az első megbeszélésünk után elmondtam neki még akkor, útban a villamosmegálló felé, hogy épp töröm a fejem valamin, szeretnék egy új, hibrid galériás rendszert kialakítani. Már Londonban is megfogalmazódott bennem, hogy az a fajta nagyszabású „kőgalériás” rendszer, amiben a nagy anyagi alappal rendelkező galériák működnek, kezdőtőke nélkül nem tud beindulni, és egy ilyen alulról építkező projekthez nem is megfelelő modell. Nekem huszonegy-két évesen nem volt semmi anyagi alapom, szóval ez az út ki is volt zárva. Valami újdonságot kellett belevinni: lehet galéria- vagy kiállítótér, ami fixen kapcsolódik a brandhez, de nem annak kell lennie a fő tevékenységnek. Azt találtam ki, mi lenne, ha az Everybody Needs Art ügynökségi szinten csinálna kortárs művészeti kiállításokat bárhol a világon. A modell abban is más, mint a galériás szisztéma, hogy az ENA és a művészek közötti megállapodások testre szabottak, tehát minden művésszel teljesen más struktúrában dolgozom együtt.

Fontos számomra, hogy a művész egy pillanatig se érezze magát kihasználva és számára is örömteli legyen az együtt dolgozás. Olyat nem is szoktam mondani, hogy valaki „az én művészem”. Az ENA-modell költséghatékonyabb, az alacsonyabb fix rezsi, a kooperációk, amelyek során az együttműködő partnerek közösen vállalják az adott projekt járulékos költségeit, ezek mind a hosszú távú működés lehetőségét biztosítják.

Olyan művészekkel is dolgozol, akiket más kereskedelmi galériák képviselnek. Ezeket a helyzeteket, az esetleges érdekütközéseket hogyan oldjátok meg?

Fontos azt megérteni, hogy a hazai kereskedelmi galériák többsége sokkal több művésszel foglalkozik papíron, mint amennyit ténylegesen képviselni tudna, ezért elengedhetetlen a galériák közötti aktív együttműködés. Például Keresztesi Botonddal én már előbb kezdtem el együtt dolgozni, mint a Horizont Galéria. Mégis örülök, hogy Botondnak van kőgalériája is, de ez egyáltalán nem zárja ki a további ENA-s kooperációk lehetőségét. Szerencsére a Horizont tulajdonosa, Arató Balázs sem áll ezek útjába, most novemberben nyílik Keresztesi Botond kiállítása az ENA Viewing Space-ben. Számomra fontos, hogy Botond, aki az egyik legnagyobb fiatal festőtehetség, nemzetközileg is a helyére kerüljön és minden külső segítséget megkapjon ehhez.

Beszélgünk egy kicsit a helyekről, ahol megvalósulnak a projektek. Volt ENA-kiállítás Budapesten a PIM-ben, a Váncza Villában, az ENA Viewing Space-ben stb. Külföldön is rendszeres a megjelenés, de a helyek változóak. Ezek közül a tetőtér az egyetlen, ami állandó, és jellemzően sokszor dolgozol ideiglenes kiállítóterekben vagy egyéb, nem kifejezetten erre kialakított helyszíneken.

Tóth Márton Emil *Heavy Lightness* című egyéni kiállítása 2015-ben a budapesti ENA Viewing Space-ben

Fotó: Weber Áron © Everybody Needs Art

Enteriőrfotó a 2016-os *Reproduced Paradise* című kiállításon a budapesti Váncza Villában. Kurátorok: Bencze Péter és Lőrincz Réka

Fotó: Weber Áron

Az egyes helyek közül nagyon fontos számomra a Csili Művelődési Központ, ahol éppen Andreas Fogarasi *Kultúra és Szabadidő* című kiállítása tekinthető meg az Off-Biennálé keretein belül. A csilis együttműködésre büszke vagyok, és figyelemre méltónak tartom az egész Csili Csoport közel két éves jelenlétét, nemcsak képzőművészeti, hanem közösségszervezői szempontból is. Ez az egész Dávid Anikó és Mikó Ivett koncepciója szerint alakult ki: egy művelődési házban mutatnak be kortárs képzőművészetet. Ők először Brückner Jánost keresték meg, aki aztán bevont engem is. (Azoknak, akikkel szoros együttműködésben vagyok, általában minden szakmai levele átfut az én rendszeremen is.) Először csak egy kiállításról volt szó, de én azt javasoltam, hogy inkább években gondolkodjunk, közösen építsünk ki egy hosszú távú programot, ami hosszabb idő alatt részévé tud válni a kortárs művészeti színtérnek, és nem csak egy sziget marad. Kezdetben az ötletekhez nem volt elég pénz, de mára már úgy tűnik, működik ez az egész. Az aqb Project Space-szel is együttműködöm, az ott megvalósult programok is hosszú egyeztetés eredményeképpen jöttek létre, köztük az ideai Omara-kiállítás is. Omarával többen próbálkoztak már, főként a velencei biennálés szereplése után. Vele más dolgozni, mást kíván meg a személyisége, nagyobb mozgásteret kell számára biztosítani. Az ő esetében nem is a piac annyira érdekes, hanem hogy egyáltalán be lehessen mutatni a miniatúráit és a festményeit. Itt említem Fukui Yusukét, aki hasonlóan Omarához, szakmailag elhanyagolt kincse volt a hazai képzőművészeti életnek. Vele 2013 végén találkoztam, amikor épp egy szalon jellegű popup kiállítást csináltam, az első csoportost, hat alkotóval a belvárosi ecsetgyárban. A megnyitó után elmentünk az Ankertbe, ahol ott volt Yusuke is. Véletlenül egy asztaltársasághoz keveredtünk. Beszélgetni kezdtünk, soroltam, hol láttam a munkáit, milyen kiállításait ismerem, szóba hoztam a Múcsarnokban 1997-ben megrendezett Beke-Petrányi-féle *Olaj/vászon* kiállításon bemutatott művét,

mire ő „eldobta a kanalat”. Érdekelt, miért nem foglalkozik vele senki, amikor japán-magyaraként nemzetközileg is érdekes jelenség, a több mint 25 éves festői életművéről nem is beszélve. Találkozásunk után pár nappal felajánlottam neki egy egyéni kiállítás lehetőségét, amely pár héttel később meg is nyílt. Közös munkánk egyik csúcspontja pedig a Kiscelli Múzeumban 2015-ben *Tesla* címmel rendezett kiállítás volt.

Ezek között a helyszínek között egyetlen állandó van, amit te tartasz fenn: az ENA Viewing Space.

Igen, ez egy tető, osztatlan közös tulajdona annak a háznak, ahol a családomnak is van lakása. Érdekes helyszín, az év háromszázhatvanöt napján vannak kiállítások, télen is. Fontos, hogy ez nem egy galéria, jobban szeretem kiállítótérnek hívni. Ide általában olyan emberek jönnek, akik nem feltétlenül ismerik a kortárs képzőművészeti színteret. Élmeny szempontból fontos, hogy már a helyszín önmagában is feloldja a galériákkal szembeni általános küszöbfelelmet. A megnyitók kötetlensége is jó lehetőséget nyújt egy új műkedvelő réteg létrejöttéhez. A természetesség egyébként az egész Everybody Needs Art filozófiának fontos része.

A közösségszervezést hogy csinálod? Vannak ezek a lazább, kötetlenebb események. Kiket hívsz erre? Kiket akarsz elérni?

A közösségi platformokat használom alapvető kommunikációs csatornákként. Az e-mailes hírlevelekkel kapcsolatban szkeptikus vagyok, sokkal inkább hiszek a személyes meghívókban. Minden ENA-eseményhez kapcsolódóan igyekszünk testre szabott kommunikációt kialakítani. Az ENA Viewing Space előző kiállítása például Rade Petrasevic – aki egy osztrák, de exjugoszláv felmenőkkel rendelkező festő, Daniel Richter osztályába járt és Bécsben a fiatal feltörekvő művészek között tartják

számom – első bemutatkozása volt Magyarországon. Az *Ask Peter For Money To Go To Coxx* című kiállítás keretében egy helyspecifikus installációt láthatott a közönség, aminek egy explicit homoszexuális tartalmakkal bíró festménysorozat adta az alapját. Itt például olyan médiumokat próbáltunk találni, amelyek valamilyen szinten foglalkoznak az LGBTQ kultúrával.

Milyen intézményekkel működsz együtt?

Például a Petőfi Irodalmi Múzeummal, akikkel az együttműködésünk úgy kezdődött, hogy Brückner Jánosnak volt a *Híres magyar hípszterek* című sorozata. Azt gondoltam, hogy ez irodalmi körökben is érdekes lehet. Megpróbálkoztunk megkeresni az ötlettel a PIM-et, bár egyikünk sem ismert ott senkit. Váltottam egy jegyet, megnéztem a kiállításokat és aztán a kasszánál megkérdeztem, hogy a kiállításszervezési osztályhoz tudnának-e elérhetőséget adni. Mondta az ott dolgozó néni, hogy húsz éve dolgozik itt, de ilyen infót még nem kértek tőle, nem is biztos, hogy kiadhatja. Végül adott egy telefonszámot, Bagó Ilonáét, aki elsőre azt mondta, hogy ugyan már beteltek, de jó ötletnek tartja a projektet, hívjam föl vele Csorba Csillát, az akkori főigazgató asszonyt. Még aznap éjjel küldtem neki egy e-mailt, és két órával később, ugyanígy éjszaka jött a válasz, hogy feltétlenül érdekli őket a projekt. Bementem hozzájuk, elkezdtünk beszélgetni a részletekről, majd háromnegyed évvel később megnyílt Brückner János első múzeumi egyéni kiállítása. Amely a PIM-ben dolgozó szakemberek szerint is az egyik legsikeresebb kortárs tárlat volt. A sikeren felbuzdulva több művet is vásárolt a múzeum Jánostól.

Volt ott egy ékszeres projekted is. Ez a vonal nem került eddig szóba. Meséld róla!

2014-ben került a látókörömbe a kortárs ékszerkészítés. Vannak olyan részei a kortárs képzőművészetnek, amik a szemünk előtt

Az Everybody Needs Art Artmagazin-díjas standja Brückner János, Fukui Yusuke, Omara, Rade Petrasevic és Szabó Ottó munkáival a 2017-es Art Market Budapesten

Foto: Wéber Áron © Everybody Needs Art

vannak ugyan, de valahogy máshová vannak sorolva vagy éppen nehezen definiálható határterületeken mozognak. A PIM-ben többek között Ted Notennel dolgoztam, aki a világ vezető múzeumi gyűjteményében megtalálható konceptuális objektumokat és ékszereket alkot. E-mailt írtam a stúdiójának, hogy szeretnék vele együtt dolgozni, és az a projekt, hogy hat kortárs képzőművész munkáit egy olyan térben mutatnánk be, amelynek enteriőrje a PIM relikviagyűjteményének darabjaiból állna össze. Ebből lett az *Illúzió Enteriőr* című kiállítás. A hat alkotó közül Ted Noten, Gisbert Stach és Lőrincz Réka olyan alkotók, akiknek ékszerei, illetve objektjei abszolút képzőművészetként definiálható műtárgyak. A kiállítás kiindulópontjaként az emberek tárgyakhoz való érzelmi kötődése vagy éppen funkcionális viszonya szolgált. Plusz engem izgatott nagyon a PIM gyűjteménye is, főleg a relikviák, Babits bombatámadástól süjtött írógépe vagy a Karinty nyaralóján lévő ajtó, amit mindenki aláírt. A kiállítás így az irodalom iránt érdeklődőket éppúgy meg tudta szólítani, mint a képzőművészetet vagy a kortárs ékszer iránt érdeklődő közönséget.

Budán, a Váncza Villában is csináltam egy kiállítást *Reproduced Paradise* címmel, Lőrincz Rékával közösen, őt kereste meg először Csorna Erika, az egykori Sterling Galéria vezetője, hogy rendezzen valamit az Ékszerek Éjszakájára. Az egyeztetések alatt végül is arrafelé vetők az irányt, hogy ez is valami olyasmi legyen,

mint ami a PIM-ben volt, legyen nemzetközi, legyen ékszer, legyen kortárs képzőművészet. Így lett a végeredmény tizennégy országból harminchat művész szereplése. Számomra ez volt az egyik legkedvesebb projekt, igazi csapatmunka volt és a végeredmény nemzetközi visszajelzéseket is hozott. Főleg az ékszerek esetében, mivel a világ élvonalában mozgó alkotók munkáit állítottuk ki. Kevesebb, mint egy hónap alatt több mint hétszázán látták, egyébként itt az *Artmagazinnal* is csináltunk kísérő programot, *Játék a kastélyban* címmel.

Hány eseményt, kiállítást, projektet csináltál eddig az ENA-val?

Vásárokkal együtt hatvanhárom kiállításon vagyunk túl 2013 júniusa óta.

Milyen vásárokon veszel részt?

Az Art Market Budapesten már négy éve; egyértelmű, hogy budapestiként ott kell lennünk. A vásári stratégiát illetően az elkövetkező tíz évben olyan feltörekvő, zömében meghívásos vásárokat megyünk, amelyek később jó belépőként szolgálhatnak a nagy art fairre. Ebben a kezdeti szakaszban az a fontos, hogy a művészekkel olyan vásárokon vegyünk részt, amik kifejezetten a feltörekvő művészek és galériák számára vannak kitalálva, és ahol esetleg nemzetközi kooperációk és külföldi kiállítások lehetőségét teremthetem meg.

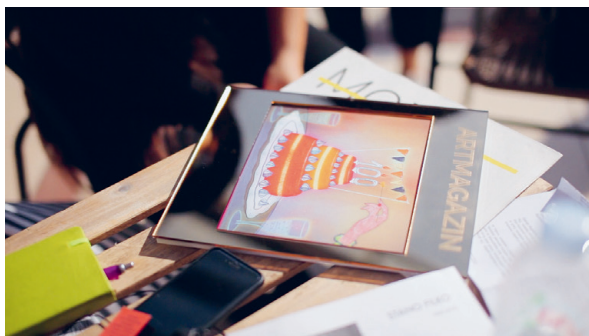
Hogy állt össze a 2017-es, Artmagazin-díj-nyertes standod?

Hasonló koncepciót vittem már a Parallel Viennára. Ott is kiemelten foglalkoztunk a testiség és a szexualitás kérdésének különböző szintű megnyilvánulásaival. Egyébként a szexualitás is egy elég populáris dolog, mindenkinek van köze hozzá. Az Art Marketen Brückner Jánostól a *Legdemokratikusabb portré* és a *Nobody* című munkák szerepeltek. Rade Petrasevictől abból a sorozatból válogattam, amelyet bemutattunk a tetőn. Robotto-Szabó Ottó új telefonsorozata, aminek szinte az összes darabja kint volt Bécsben, itt a sorozat egy darabjával jelent meg, ami egy humoros és egyértelmű szexuális utalás. A sorozat többi része híres művészettörténeti aktokat használ fel. Yusukének a Lengyel Intézetben van most kiállítása, tőle is szerepelt egy tasmunka, amely ebben a környezetben nem annyira örvényszerű, inkább egy Vénusz-domb vagy egy kebel asszociációját kelti. Omara munkáinál nem annyira explicit a szexuális tematika, de például a *Gondolj, amit akarsz!* festmény üzenete nagyon fontos része a koncepciónak.

Szeretem azt a fajta kihívást, ami egy vásáron nem feltétlen elvárás, vagyis hogy a stand egy adott koncepció mentén felépített kiállításként is működjön. Egy vásáron sok embert lehet elérni rövid idő alatt; érdemes kihasználni ezeket az alkalmakat és törekedni arra, hogy megmaradjunk az emberek emlékezetében.

ARTMAGAZIN-DÍJ AZ ART MARKET BUDAPESTEN

Kiragadott részletek az idei döntést megelőző nyilvános vitából:

Az Artmagazin-díj arany színű plexilapja a Best of Artmagazin 1-99-en
© Artmagazin

A vita az Art Market előtti kávézóban. A zsűri tagjai balról jobbra haladva: Winkler Nóra, Topor Tünde, Mucsi Emese, Szilágyi Róza Tekla, Szikra Renáta
© Artmagazin

Semmiféle újdonságot nem láttam. Sehol sem. Azért az a nagyon-nagyon szexes, vagyis inkább pornós stand nekem újdonság volt. Furcsa, hogy az egész művészeti termelés 90 százaléka sehogy sem reagál arra, hogy gyakorlatilag az emberek 90 százaléka pornó-fogyasztó.

Ne legyen zsúfolt a stand. Ne legyen összefüggéstelenül összehordott tárgyak halmaza. Az acb-nél az volt az érzésem, hogy vannak olyan részei, hogy ha csak az lenne, akkor szuperül ők lennének a díjazottak. Hát az ő standjuk felépítése olyan, mintha több kis kiállítás lenne.

Bécsben a Viennafairen például az volt, hogy akinek koncepció szerint szerveződött a standja, azt külön kategóriába sorolták. Viszont lehet, hogy a vezető magyar galériások mégiscsak azért tesznek itt ki az összes művésztől művet, hogy a magyar közönség mindenkivel találkozzon.

Ha már hetvenes-nyolcvanas évek, akkor nekem a fotó részen a Missionart standja tetszett a legjobban. Nemcsak azért, mert ők valódi kapcsolatban vannak a kiállított művészekkel, hanem mert nagyon jól volt rendezve az anyaguk. Izgalmas volt, nem steril. Nekem a SODA tetszett. Stano Filkóval. Mondjuk talán azért is tendáltunk a bézs színű stand felé, mert a környezetében annyi zsúfolt, túl színes dolog volt.

Attól, hogy most mindenhol a hetvenes éveket nyomják, és már egyre többen és többen, én ezzel telítődtem.

Én a vásárokat eleve az egyes művek ellen ható rendezvényeknek érzem.

Nem tudunk közös nevezőt találni? Egy kiállítót, aki market-kompatibilis és a mi szempontjainknak is megfelel?

Az Inda most nagyon jól nézett ki. Egyébként nálunk sok nőművész van, ami alapvetően fontos. Az is egy program, hogy beleáll abba a galériavezető, hogy nőművészeket is és a most alkotó kortárs művészek friss műveit pörgeti. A Deák Erika is ilyen. A Horizont is jó, abban is fiatal, sőt eggyel még fiatalabb generáció van. Szerintem ezek olyan programbeli bevállalások, amik nem tudom, hogy mennyire kifizetődőek, de ahol a neoavantgárd vonal megy, amire van is most kereslet, ott főt vannak az árak, ezeknél meg nem, nincs az a stabilitás, tehát rizikósabb a programjuk. A fotós részlegben van még a MyMuseum, de ők nemcsak fotókat árulnak, hanem videomunkákat, újmédia műveket is, nekem ők is tetszettek.

És nektek van olyan, ami megmozgatta a fantáziátokat?

Hát nekem a Everybody Needs Art megmozgatta, főleg, amikor megnéztem az Omara-fotókat és a ráírásokat is elolvastam. Az is tetszett, hogy a stand hátoldalára is ki van téve egy kép. Vicces. Jutalmazza az igazán érdeklődő vásárlót.

Már ott, a Váncza Villában is látszott, hogy újfajta koncepciója van, egyébként ugyanúgy, ahogy régen a Kovács Lajosnak volt, aki friss szellemet hozott a szocialista utózmány kiállításgyakorlatba meg a fantáziátlan magángalériabelső-kialakításba. Ő is meg tudja teremteni az egyes művek mikrokozmoszát. Sőt egész kiállításokét.

Viszont ezt a hashtagelős történetet feleslegesnek érzem. Szerintem ez a hashtagelés azt jelzi, hogy kicsit felszínesebb, poposabb dolgokról van szó.

Én azt érzem, hogy valódi kapcsolata van ezekkel az emberekkel, személyesség van abban, hogy nem száznyolcvan dolog van kint, hanem fókuszáltan csak pár darab. Nekem ez bensőséges. Azt képelem, ő olyan, aki jóban van a művészeivel. Ezt elárulta már Dunaújvárosban is. Hogy például a Brücknerrel nagyon szoros, szimbiotikus a kapcsolata.

Abszolút szerethetjük azt, aki valós kapcsolatban van a művészekkel.

Sőt, ez kapcsolódik is a történetünkhöz, mert tavaly is díjaztuk, hogy érzékelhetően intenzív kapcsolat volt a művészekkel, és egyébként a Violuk sem klasszikus galéria.

Úgy tűnik, azokat a helyeket díjazzuk, amik nem teljesen market-kompatibilisek.

Pontosan hogyan fogalmazzuk meg most a díjat, ez a legmilyenebb stand?

A nekünk érdek nélkül legjobban tetsző. Vagyis maradhat a legszebb.

Az Artmagazin-díj a magazin címlapjára utaló arany plexilap mellett a nyertes stand számára egy cikket/interjút jelent valamelyik következő lapszámban, és 25% kedvezményt a jövő évi részvételi díjból, az Art Market Budapest felajánlásának köszönhetően.

KORNISS PÉTER: FEJKENDŐS LÁNY, 1975 © A VÁRFOK GALÉRIA JÓVOLTÁBÓL © KORNISS PÉTER

KORNISS PÉTER—

FOLYAMATOS EMLÉKEZET

MAGYAR NEMZETI GALÉRIA
2017. SZEPTEMBER 29. — 2018. JANUÁR 7.

FÓTÁMOGATÓ

KIEMELT TÁMOGATÓ

EGYÜTTMŰKÖDŐ PARTNEREK

MÉDIATÁMOGATÓK

múlt-kor @FÖLDGÖMB artmagazin VASÁRNAPI HÍREK műtárgy.com

Szarka Péter: Contemporary, 1997-99, Ludwig Múzeum – Kortárs Művészeti Múzeum

GAZDÁLKODJ OKOSAN!

**A MŰVÉSZET
ÉS A GAZDASÁG
KAPCSOLATÁRÓL**

ECONOMIZE!

**ON THE RELATIONSHIP
OF ART AND
ECONOMY**

LUDWIG MÚZEUM
Kortárs Művészeti Múzeum
Museum of Contemporary Art
www.ludwigmuseum.hu

**2017 / 10 / 13
– 2018 / 01 / 14**